

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

Έτος Β΄ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2003 - Άριθ. Φύλλου 16

Άρχίζει η προετοιμασία μας για τὰ Χριστούγεννα

ΣΑΡΑΝΤΑΛΕΙΤΟΥΡΓΟ ΚΑΙ ΝΗΣΤΕΙΑ

Στις 15 Νοεμβρίου ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία θὰ κηρύξη τὴν ἔναρξη τῆς προετοιμασίας μας γιὰ τὰ Χριστούγεννα. Μὲ προσευχή καὶ νηστεία. Ὅπως ἀκριβῶς μᾶς δίδαξε ὁ Χριστός. Γιατὶ τὸ “γένος” ποὺ κυριαρχεῖ μέσα μας καὶ μᾶς ταραζεῖ καὶ μᾶς κάνει ἐξαλλους καὶ δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ χαροῦμε «οὐκ ἐκπορεύεται εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστεία».

Προσευχή μας εἶναι κυρίως καὶ πρωτίστως ἡ Θ. Λειτουργία καὶ γι’ αὐτὸ οἱ ὁδηγίες τῆς Ἐκκλησίας μας ὀρίζουν ὅτι καθ’ ὅλο τὸ Σαρανταήμερο πρὶν ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα πρέπει νὰ τελοῦμε καθημερινὰ τὴ Θ. Λειτουργία, «ὕπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας». Ὑπὲρ τῶν ζώντων καὶ τῶν κεκοιμημένων. Γιατὶ τὴ Ζωὴ τὴ χρειαζόμαστε ὅλοι, καὶ ἐμεῖς ποὺ παλεύουμε ἀκόμη στὸν κόσμο ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ

κοντὰ μας καὶ ποθοῦν τὴν ἀνάπαυσή τους κοντὰ στὸν Κύριο καὶ Θεό μας.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες μᾶς διδάσκουν πὼς τὸ Σαρανταλείτουργο εἶναι τὸ μεγαλύτερο δῶρο, ποὺ μπορούμε νὰ προσφέρουμε καὶ στοὺς ζῶντας ἀλλὰ κυρίως στοὺς νεκρούς. Μᾶς διηγοῦνται θαυμαστὲς ἱστορίες γιὰ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Σαρανταλείτουργου στὶς ψυχές τῶν κεκοιμημένων, γιατί παρ’ ὅλο ὅτι οἱ νεκροὶ στὸν Ἄδη δὲν ἔχουν τὴ δυνατότητα νὰ ἀλλάξουν μόνοι τους τὴν κατάστασή τους, ὅμως ἡ Λειτουργικὴ Προσευχή τῆς Ἐκκλησίας ἐνεργεῖ εὐεργετικὰ στὶς ψυχές τους.

Ἡ νηστεία, ποὺ πρέπει νὰ συνοδεύη τὴν προσευχή μας, ἐνεργεῖ θεραπευτικὰ στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα μας καὶ σιγά-σιγά μᾶς μεταγγίζει τὴν ἐλευθερία, ἀφοῦ μᾶς ἀπεξαρτᾶ ἀπὸ τὴν γαστριμαργία.

Πολλοὶ ρωτοῦν ἂν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τηρεῖται ἡ νηστεία καθ' ὅλη τὴ διάρκειά της, αὐτὴ, ὅμως, ἡ ἀπορία ὀφείλεται στὸ ὅτι οἱ ἐρωτῶντες ἀγνοοῦν τὴ σημασία τῆς νηστείας καὶ τὴ θεωροῦν ὡς ἓνα περιττὸ καὶ καταναγκαστικὸ ἔργο.

Εἶναι, λοιπόν, ἀπαραίτητο νὰ τηροῦμε τὴ νηστεία καθ' ὅλη τὴ διάρκειά της;

Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ δίνει ἀπάντηση ἓνα ἄλλο ἐρώτημα: Εἶναι ἄραγε ἀπαραίτητο νὰ λαμβάνη ὁ ἀσθενὴς φάρμακα καθ' ὅλο τὸ διάστημα ποῦ τοῦ ὥρισε ὁ γιατρὸς ἢ μήπως μπορεῖ νὰ τὰ λαμβάνη μόνο γιὰ ὅσο διάστημα κρίνει ὁ ἴδιος;

Νομίζω πὼς δὲν μπορεῖ κανεὶς λογικὸς ἄνθρωπος νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ βρῆ ὁ ἄρρωστος τὴν ὑγεία του χωρὶς νὰ ἐφαρμόσῃ **ἐπακριβῶς** τὶς ὁδηγίες τοῦ γιατροῦ του καὶ χωρὶς νὰ παίρνῃ τὰ φάρμακά του στὴ δοσολογία καὶ στὰ τακτὰ διαστήματα ποῦ αὐτὸς τοῦ ὥρισε.

Ἐνῶ, ὅμως, ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δέχονται, πὼς ἡ πρόωρη διακοπὴ τῆς φαρμακευτικῆς ἀγωγῆς δὲν ἐξασφαλίζει τὴν ὑγεία τοῦ ἀσθενοῦς, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι ὑποστηρίζουν ὅτι δὲν εἶναι ἀναγκαία ἡ τήρηση ἀπὸ τοὺς πιστοὺς ὀλοκλήρου τοῦ διαστήματος τῆς νηστείας, ποῦ ἔχει ὀρίσει ὁ Θεός, ὁ Ἰατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, ἀλλ' ὅτι ἐπαφίεται στὴν κρίση τοῦ καθενὸς νὰ νηστεύῃ ὅσο αὐτὸς νομίζει καὶ κρίνει!

Προφανῶς αὐτὸ συμβαίνει, διότι οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἀγνοοῦν ὅτι ἡ νηστεία εἶναι σωματικὸ καὶ ψυχικὸ φάρμακο καὶ τὴ θεωροῦν ὡς ἓνα τυπικὸ θρησκευτικὸ καθῆκον, ποῦ προξενεῖ σ' αὐτοὺς ποῦ τὴν τηροῦν μιά, ἐν πολλοῖς, ἄσκοπη ταλαιπωρία.

Οἱ πιστοί, λοιπόν, πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅτι ἡ νηστεία δὲν εἶναι τυπικὸ καθῆκον, ἔχει, ὅμως, καὶ τυπικὸ καὶ οὐσιαστικὸ μέρος. Τὸ τυπικὸ μέρος δὲν ταυτίζεται μὲ τὸ περιττὸ καὶ τὸ ἄχρηστο, ὅπως τὸ ἐννοοῦμε στὶς μέρες μας.

Τυπικὸ μέρος ἔχουν καὶ τὰ φάρμακα. Ἔχουν, δηλαδή, τυποποιηθεῖ σὲ κάψουλες, σὲ ἐνέσιμα, σὲ ταμπλέττες, σὲ σκόνη κλπ. Ἐπίσης ἔχουν τυπικὸ ὡς πρὸς τὴν περιεκτικότητα, τὸ εἶδος τῶν φαρμακευτικῶν οὐσιῶν, τὴν ἐπιλογὴ οὐσιῶν καὶ οἱ διαφοροποιήσεις αὐτὲς δὲν ἀφοροῦν μόνο διαφορετικὲς παθήσεις ἀλλὰ καὶ τὴν ἴδια πάθηση, τὴν ὁποία παρακολουθοῦν καὶ ἀντιμετωπίζουν στὰ διάφορα ἐξελικτικὰ στάδιά της.

Ἔτσι καὶ ἡ νηστεία, ὡς θεραπευτικὴ ἀγωγή ψυχῆς καὶ σώματος

πού είναι, έχει τυπικό. Έχει διάρκεια, περιοδικότητα, επιλογή άπλων τροφών και αποχή από όλα τα λιπαρά και τοξινούχα εδέσματα.

νηστεία με την επιλογή των άπλων τροφών “υποπιάζει” (=κατευνάζει) και “δουλαγωγεί” το σώμα, με σκοπό να αναδειχθῆ ὁ νοῦς ἡγεμόνας τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὄχι οἱ ἄτακτες ὁρμές του. Συγχρόνως, αὐτὴ ἡ δουλαγωγία τοῦ σώματος, πού γίνεται διὰ τῆς ὑπακοῆς στοῦ διαιτολόγιου πού μᾶς παρέδωσε ὁ Θεός, εὐεργετῆ καὶ τὸ σῶμα καὶ τοῦ χαρίζει υἰγεία, εὐρωστία καὶ μακροβιότητα.

Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λησμονοῦμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖται ἀπὸ σῶμα καὶ ψυχὴ. Δὲν εἶναι οὔτε μόνο αἶλος, οὔτε μόνο σωματικός. Εἶναι μία ψυχοσωματικὴ ἐνότητα καὶ κατὰ συνέπεια, τὸ σῶμα ἐπηρεάζει τὴν ψυχὴ καὶ ἡ ψυχὴ τὸ σῶμα. Ὅσο τὸ σῶμα τρέφεται αὐθαίρετα καὶ ἀπολαμβάνει αὐθαίρετα, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς ὁδηγίες, πού ἔδωσε ὁ Θεός γιὰ τὴν καλὴ λειτουργία του, τόσο ἡ ψυχὴ ἀποδυναμώνεται, γίνεται ἐγωϊστικὴ, ἀπάνθρωπη, καχεκτικὴ, κομπλεξικὴ, ἀπρόθυμη γιὰ τὸ καλὸ, βρωμίζεται, ἀναστατώνεται καὶ ὑποφέρει. Αὐτὸ ἐπιβεβαιώνεται καθημερινὰ στὴν πράξη.

π. Β.Ε.Β.